

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONȚENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
ÎN CHEIERE
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 6.06.2016
CURTEA CONSTITUITĂ DIN :
PREȘEDINTE FLOREA IONEL
GREFIER DINCĂ GEORGIANA-DANIELA

Pe rol este acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta MOCANU INGRID LUCIANA, în contradictoriu cu pârâții BAROUL BUCUREȘTI și UNIUNEA NAȚIONALĂ A BAROURILOR DIN ROMÂNIA, având ca obiect „anulare act administrativ”.

La apelul nominal făcut în ședință publică, răspund reclamanta, personal, și pârâții BAROUL BUCUREȘTI, prin avocat Tanasă Ion-Cristi, în baza împuternicirii avocațiale aflată la fila 52 dosar, și UNIUNEA NAȚIONALĂ A BAROURILOR DIN ROMÂNIA, prin avocat Constantin Voicescu în baza împuternicirii avocațiale aflată la fila 137 dosar.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Nemaifiind alte cereri prealabile de formulat, Curtea acordă cuvântul asupra excepției lipsei calității procesuale pasive a UNBR pe raportul de prepușenie al UNBR.

Apărătorul pârâtei UNBR solicită admiterea excepției lipsei calității procesuale pasive a UNBR și să se constate că, față de capătul de cerere referitor la acordarea despăgubirii în care Uniunea este chemată în calitate de comitent, aceasta nu poate sta în judecată, având în vedere că nu există raporturi juridice de comitent depus de către UNBR, pe de o parte, și Baroul București, pe de altă parte.

Reclamanta, personal, precizează că nu raportul de prepușenie propriu-zis este cel care a stat la baza solicitării de despăgubiri, ci atribuțiile proprii pe care UNBR le are și care, de altfel, le-a îndeplinit, în cele din urmă, în opinia sa, defectuos. Acesta este motivul pentru care la data pronunțării Hotărârii nr. 83/24.03.2016 solicită despăgubiri, înainte de pronunțare, despăgubirile pe care reclamanta le-a solicitat au avut ca temei refuzul de a soluționa în termenul legal contestația pe care aceasta a depus-o împotriva hotărârii Baroului București.

Apărătorul pârâtului Baroul București pune concluzii de admitere a excepției, având în vedere că Baroul București și UNBR sunt instituții de sine stătătoare, neexistând un raport de subordonare între ele. Pe de altă parte, față de obiectul cauzei, este vorba despre un act administrativ emis de Baroul București, iar nu de UNBR, motiv pentru care, așa cum se prevede în Statutul profesiei de avocat și în Legea nr. 51/1995, cele două instituții au competențe și atribuții diferite și distincte.

Curtea acordă cuvântul asupra probatoriului în cauză.

Reclamanta, personal, solicită admiterea probei cu interogatoriul Baroului București, solicitare pe care a depus-o și la dosar, în afară de înscrisurile depuse și de jurisprudență, pe care o depune la acest moment la dosar. Precizează că interogatoriul propus are singură întrebare, vizând, de asemenea, capătul de cerere cu privire la persoanele fizice cu care reclamanta încearcă să se judece.

Apărătorul pârâtei UNBR apreciază că proba cu interogatoriul propusă de către reclamantă nu este utilă, având în vedere și precizarea făcută, încă o dată, în ședința de astăzi, în sensul că

proba cu interogatoriul privește capătul de cerere referitor la persoanele fizice cu care aceasta dorește să se judece.

Apărătorul pârâtului Baroul București solicită respingerea probei cu interogatoriul, apreciind că nu este concludentă și utilă în soluționarea cauzei.

Curtea, cu privire la proba cu interogatoriul existent la fila 165, respinge această probă, având în vedere că nu este un capăt de cerere formulat cu care să fie investită instanța cu respectarea art. 200 Cod procedură civilă.

Nemaifiind alte chestiuni prelabile de formulat, Curtea constată cauza în stare judecată și acordă cuvântul asupra fondului acțiunii.

Reclamanta, personal, față de cererea formulată, respectiv de anulare a celor două acte administrative, completată ulterior cu solicitarea de anulare și a deciziei UNBR, precizează că a aflat între timp că, într-adevăr, pentru că la data la care a fost emisă hotărârea Baroului București nu cunoștea care este cauza de incompatibilitate, aceasta ar fi lit. a din art. 15 din Legea nr. 51/1995, mai exact, reclamanta ar fi incompatibilă întrucât desfășoară activitate salarizată în cadrul altor profesii decât cea de avocat. Această incompatibilitate este, de fapt, o interdicție, pentru că ea vizează interdicția de a desfășura o activitate, nefiind o incompatibilitate cu o altă funcție. Diferența între interdicție și incompatibilitate este tocmai aceasta. Interdicția vizează imposibilitatea desfășurării unei alte activități, în timp ce incompatibilitatea presupune deținerea concomitentă a două funcții în același timp. De altfel, acest aspect al incompatibilității a și fost tranșat de către instanțele de judecată în sensul că s-a stabilit că atunci când exerciți o funcție și ești suspendat din cealaltă funcție, nu te afli în stare de incompatibilitate, de altfel, este celebru cazul numitei Ecaterina Andronescu care a și câștigat procesul în acest sens. Pe de altă parte, se vorbește despre activitatea salarizată. Or, pentru a presta activitate salarizată, trebuie să te afli într-un raport de serviciu, întrucât încasarea salariului este de esența raportului de muncă, respectiv de esența raportului de serviciu. Dacă aceste argumente nu au părut suficiente și s-a temut și legiuitorul că ar putea să nu fie suficiente, acesta a intervenit expres și, pentru magistrați, chiar a reglementat expres în legea acestora, Legea nr. 303/2004, o permisiune expresă și a precizat foarte clar, că în perioada suspendării din funcție, judecătorului sau procurorului nu îi sunt aplicabile dispozițiile referitoare la interdicțiile și incompatibilitățile prevăzute la art. 5 și 8. Pârâții susțin că această permisiune expresă care, de altfel, vine în completarea art. 15 lit. a, nu ar fi aplicabilă profesiei de avocat. Mai mult, celelalte profesii juridice (notari, executori, mediatorii) permit o astfel de exercitare a profesiei în perioada suspendării. Este posibil, de asemenea, ca legiuitorul să reglementeze și alte profesii juridice. Ar însemna ca de fiecare dată când se reglementează o profesie să intervină legiuitorul și să o permită spre exercitare. Se susține că în cazul unei achitări s-ar încasa retroactiv drepturi salariale. Această susținere este greșită, iar legiuitorul a avut grijă să reglementeze în mod judicios și acest aspect. Astfel, la art. 63 alin. 2 din Legea nr. 303/2004 s-a prevăzut că dacă se dispune clasarea, achitarea, încetarea procesului penal față de judecător ori procuror, suspendarea din funcție încetează, acesta este repus în situația anterioară, i se plătesc drepturile bănești, nu salariale, de care a fost lipsit pe perioada suspendării, și, desigur, i se recunoaște vechimea în magistratură pentru această perioadă. Înainte de a introduce expres în lege această normă, judecătorul și procurorul suspendați, după ce erau achitați, trebuiau să se adreseze instanței pentru a obține o astfel de reparație pentru că, spunea angajatorul său la acea dată, nu există un temei expres pentru o astfel de reparație, pentru că salariul se presta în temeiul unei munci, iar nu în temeiul unei achitări sau suspendării respective, ca reparație. De altfel, din bugetul instanțelor, respectiv Ministerul Justiției, aceste drepturi se plătesc de la un capitol separat, nu de la drepturi salariale, ci de la despăgubiri. Se mai susține că s-ar recunoaște vechime în magistratură în cazul în care magistratul suspendat ar fi achitat. Sigur că da, tot pentru că legea prevede că se recunoaște vechime în magistratură. În plus, și avocatului care este trecut pe tabelul

incompatibililor și profesează efectiv ca magistrat îi curge în paralel această vechime. Mai mult decât atât, este permisă exercitarea profesiei de avocat și, pe cale de consecință, curgerea vechimii și pentru alte profesii. De exemplu, cea de parlamentar este exercitată în același timp cu cea de avocat. Or, legiuitorul nu interzice cumularea vechimii, ci doar desfășurarea, prestarea unei activități salarizate. Mai face pârâțul Baroul București o distincție, spunând că această suspendare, dacă ar fi pe o perioadă nedeterminată, ar fi în regulă. Or, se face o confuzie între sintagma „nelimitat” și „nedeterminat”, în sensul că nu se poate susține că dacă ești suspendat pe o perioadă nelimitată nu mai ești compatibil, ori, dacă ești pe o perioadă nedeterminată ești incompatibil, pentru că nici legea nu face o asemenea distincție. În plus, se vorbește de distincția dintre suspendarea de drept și la cerere, și că este o suspendare care ar opera în temeiul legii și nu la cerere. Sigur, magistrații nu se pot suspenda la cerere dar, legiuitorul nici în această situație nu face vreo distincție, nu dă vreun efect suspendării la cerere, respectiv suspendării în temeiul legii. Mai mult decât atât, și vechimea și drepturile salariale, bănești, de care beneficiază magistratul în cazul achitării sunt plătite ca o măsură reparatorie pentru că așa a spus legiuitorul. Legiuitorul ar fi putut spune să fie acordate măsuri, despăgubiri suplimentare, existând state ale lumii unde magistratul suspendat pe nedrept, abuziv, primește mai mult decât un salariu, ceea ce de altfel ar fi și normal. Există și o decizie a Curții Constituționale, nr. 297/2014, publicată în Monitorul Oficial nr. 521/14.07.2014, care s-a pronunțat referitor la acest articol, însă la o altă sintagmă, întrucât persoana care a ridicat excepția era interesată de acea sintagmă, și care a menționat expres în această decizie că, în cazul avocaturii, starea de incompatibilitate nu intervine prin simplul fapt al ocupării simultane a două funcții, ci, în cazul acestei profesii, relevantă în stabilirea stării de incompatibilitate este exercitarea simultană și efectivă a acelor funcții, atribuții. Referitor la existența unui raport de proporționalitate rezonabil între scopul urmărit și mijloacele utilizate pentru atingerea acestuia, Curtea a reținut că, în esență, principiul proporționalității impune ca mijloacele utilizate să rămână în limitele a ceea ce este adecvat și necesar pentru atingerea scopului avut în discuție. Or, scopul acestei incompatibilități, sau mai degrabă interdicției, astfel cum apreciază reclamanta, este acela de a crea o independență efectivă a avocaților în exercitarea profesiei lor, prin a fi evitate influențe de orice natură care să determine suspiciuni referitoare la desfășurarea corectă a actului de justiție. Or, interpretarea în afara legii dată de Baroul București și UNBR acestei interdicții depășește cu mult scopul pentru care legiuitorul a intervenit în acest sens. Mai mult decât atât, este o normă de interdicție, normă care nu poate fi interpretată prin extindere. Nu se poate extinde o interdicție și să se adauge altele suplimentare pentru că este de strictă interpretare. Există și o decizie a Curții de Justiție a Uniunii Europene în acest sens, respectiv cauza Mateescu vs. România, cu privire la un medic care exercita profesia, având raporturi salariale cu instituția la care lucra, a solicitat să se constate că există o încălcare a Convenției, iar CJUE a constatat că există o încălcare a Convenției, astfel încât nu numai interpretarea dată de Baroul București este contrară normelor europene, ci chiar textul în sine, de aceea Baroul București ar trebui chiar să facă o propunere de modificare a textului așa cum este el scris, pentru că nu orice activitate salarizată poate fi conformă standardului european. În sfârșit, un alt argument este acela că, la nivelul Baroului Dolj, la dosar fiind depuse documente în acest sens, s-a dat o interpretare contrară celor susținute de Baroul București, mai exact, un magistrat suspendat practică astăzi meseria de avocat în Baroul Dolj, fără a exista vreo problemă sau fără ca cineva să fi ridicat măcar această problemă, pentru că textul este foarte clar. Pentru aceste motive, solicită admiterea primului capăt de cerere. Referitor la daunele solicitate, precizează că acestea sunt absolut rezonabile, calculând aceste daune la venitul minimal pe care un avocat rezonabil, nu de renume, l-ar putea încasa într-o lună, respectiv 3000 euro/lună. Cu privire la persoanele fizice pe care reclamanta a intenționat și intenționează, în funcție de soluția dată pe excepție, probabil că

aceasta va trebui respinsă, până la pronunțarea unei soluții de către Curtea Constituțională care să constate că textul este neconstituțional, ca inadmisibilă.

Apărătorul pârâtului Baroului București solicită instanței de judecată respingerea acțiunii ca neîntemeiată, menținerea ca temeinică și legală a Hotărârii nr. 10469/3.11.2015, întrucât, din punctul său de vedere, reclamanta nu a îndeplinit condițiile prevăzute de art. 25 alin. 2 din Legea nr. 51/1995. Este adevărat că accesul în profesia de avocat se supune anumitor condiții legale pe care reclamanta nu le-a îndeplinit. Se va observa că motivarea pârâtei se referă la neîndeplinirea condiției prevăzute de art. 15 alin. 1 lit. a, întrucât prin Ordinul 1361/10.04.2015 emis de Ministerul Justiției s-a constatat că reclamantei i-a fost suspendat temporar raporturile salariale ca urmare a începerii urmăririi penale pentru trei infracțiuni. În aceste condiții, reclamanta susține că, practic, nu mai are nici un raport contractual cu Ministerul Justiției și că este compatibilă cu profesia de avocat. Or, se va observa că această suspendare s-a făcut ope legis, iar nu la cererea reclamantei, întrucât s-a început urmărirea penală pentru cele trei infracțiuni. Având în vedere că aceste raporturi contractuale nu s-au suspendat la cererea reclamantei, ci prin efectul legii, consideră că, în urma soluționării aceluși dosar penal, practic, reclamanta ar putea fi considerată salariată și să încaseze drepturi salariale și nu despăgubiri, așa cum susține reclamanta. Motiv pentru care, dacă în această perioadă a exercitat funcția de avocat, s-ar ajunge în situația în care să aibă atât funcția de avocat, cât și cea de angajat în cadrul Ministerului Justiției, să aibă un contract de muncă salarizat. Nu se pot susține apărările reclamantei că perioada în care a fost suspendată nu ar fi vechime în muncă. Este adevărat că în acea perioadă în care a fost suspendată și, ca urmare a constatării că în mod greșit a fost suspendată, acea perioadă este considerată vechime în muncă, de aceea fiind plătită și salarizată. Or, atâta timp cât reclamanta nu a făcut dovada încetării raportului de muncă acestei perioade nedeterminate care să impună Consiliului Baroului București să aprecieze că nu se află în starea de incompatibilitate prevăzută de art. 25, în mod corect i-a respins cererea și a constatat că nu sunt îndeplinite condițiile legale pentru a fi înscrisă pe Tabloul avocaților. Apreciază că reclamanta nu a îndeplinit condițiile pentru a fi înscrisă pe Tabloul avocaților, motiv pentru care, în mod corect pârâta a respins cererea și a și motivat-o în acest sens. Chiar dacă nu s-ar întâmpla ca reclamanta să fie achitată în dosarul în care s-a început urmărirea penală și ar ajunge cauza pe rolul instanțelor de judecată, în acele condiții s-ar pune în discuție și dacă există condițiile de integritate și moralitate pentru a deține funcția de avocat, motiv pentru care și acest aspect ar trebui analizat la momentul în care se va aprecia dacă pârâta a apreciat în mod corect cu privire la compatibilitatea sau incompatibilitatea, precum și la condițiile morale pe care ar trebui să le îndeplinească reclamanta pentru a deține această funcție. În ceea ce privește capetele subsidiare, plata despăgubirilor, solicită respingerea acestora ca neîntemeiate, întrucât, ca urmare a respingerii capătului principal, automat se resping și capetele subsidiare de cerere, urmând aceeași soartă. Cu cheltuieli de judecată, dovada achitării acestora aflându-se la filele 148-149 din dosar.

Apărătorul pârâtei UNBR pune concluzii de respingere a acțiunii ca neîntemeiate, pentru motivele arătate în întâmpinare, în completarea la întâmpinare. Arată că verificarea legalității actelor administrative se face exclusiv prin prisma legii speciale, respectiv Legea nr. 51/1995, acolo fiind prevăzute condițiile de primire în profesie. Faptul că reclamanta a făcut diverse paralele cu alte profesii sau cu alte funcții care au o reglementare proprie, cu condiții proprii de accesare privind incompatibilitățile, nu prezintă relevanță în cauza de față. Criteriile, condițiile pe care instanța de judecată urmează să le analizeze în verificarea legalității deciziei emise de către Consiliul Baroului București și de către Consiliul UNBR sunt cele prevăzute de Legea nr. 51/1995, respectiv art. 15 și, eventual, alte articole incidente. Art. 15 prevede care este eventuala interdicție pentru primirea în profesia de avocat. Se pune problema activității salarizate, însă susținerile reclamantei și argumentația sau logica pe care aceasta o prezintă instanței de judecată nu subzistă.

Se vorbește despre o activitate salarizată, chiar dacă sunt suspendate raporturile de muncă în temeiul Codului Muncii, raportat la incidența unui caz de suspendare prevăzut în Legea nr. 303/2004, însă, în esență, există raporturi de muncă în continuare.

Având în vedere că soarta prezentei cauze depinde și de soarta dosarului penal, în situația în care reclamanta va fi achitată, retroactiv, ne aflăm în situația în care se confirmă existența unei activități salarizate, ceea ce, din punctul său de vedere, este și în prezent. Se confirmă că există drepturi de natură salarială, acordate retroactiv, în considerarea faptului că raporturile de muncă nu au fost suspendate pentru că persoana trimisă în judecată nu este vinovată. Ar exista, în mod evident, incompatibilitatea prevăzută de art. 15, neputându-se accepta o astfel de situație. Art. 16 arată în ce măsură sunt compatibile alte profesii, și nu funcția pe care o deține reclamanta, profesia de avocat. Nu se poate merge pe argumentația reclamantei cu privire la alte profesii, cum ar fi cea de membru al Parlamentului, care s-ar încadra pe ipoteza art. 16 prevăzută în mod expres de lege. Față de aceste aspecte, se constată că există impedimentul prevăzut de art.15 alin. 1, activitatea salarizată între funcția deținută în Ministerul Justiției și cea de avocat. Astfel, instanța de judecată urmează să constate că atât Baroul București, cât și Consiliul UNBR au respins în mod corect cererea de primire în profesia de avocat. De altfel, mai există un impediment, respectiv să se presupună prin absurd că s-ar admite cererea, art. 50 prevede că dacă s-ar începe urmărirea penală împotriva unui avocat, acesta ar putea să fie suspendat. Reclamanta solicită să fie trecută direct pe Tabloul avocaților cu drept de exercitare. Oricum, sunt mai multe filtre care ar ajunge la aceeași situație și la aceeași rațiune pentru care reclamanta a fost suspendată din calitatea de personal asimilat unui magistrat. Criteriile și motivele sunt aceleași. Dacă ești un magistrat, sau personal asimilat magistratului, și este începută urmărirea penală poți profesa, iar ca avocat nu ai putea să profesezi, rațiunile fiind asemănătoare atât pentru reglementarea din Legea nr. 303/2004, cât și pentru reglementarea din Legea specifică profesiei de avocat. Cu privire la cererea de despăgubiri, față de capătul de cerere, având în vedere raportul de prepușenie, pentru că acesta a fost menționat în mod expres atât în cererea de chemare în judecată, cât și în răspunsul la întâmpinare, ulterior, nearătându-se în mod expres, în completarea la acțiune, în condițiile în care reclamanta a ales să atace și decizia Consiliului UNBR, că ar înțelege să-și întemeieze acțiunea în despăgubiri pe contenciosul administrativ, și nu pe dispozițiile de drept comun, având în vedere emiterea deciziei din contestație. Aspectul față de UNBR care ar atrage o eventuală răspundere civilă este cel de prepușenie așa cum rezultă din acțiunea formulată și completată de către reclamantă. Oricum nu există acest raport de prepușenie, nu există îndeplinite toate condițiile cumulative ale răspunderii civile delictuale, nu există intenție, nu există toate celelalte condiții. Aici se vorbește despre interpretarea unor aspecte din lege, interpretarea fiind destul de greu de făcut, din acest motiv ajungându-se și la acest litigiu. Nu există o culpă, nu există toate celelalte condiții care să atragă o răspundere civilă delictuală, atât a Baroului București, cât și a Uniunii. Cu privire la pretensele daune, de altfel nici nu s-a făcut dovada unui prejudiciu cert, fiind o simplă sumă înaintată care nu și găsește nicio justificare în probatoriul de la dosar. S-au arătat aceste aspecte și în întâmpinare, cu concluzii de respingere a acțiunii ca neîntemeiată pe toate capetele de cerere. Cu cheltuieli de judecată a căror dovadă este depusă odată cu întâmpinarea.

În replică la argumentele apărătorilor părților, reclamanta, personal, precizează că nici în întâmpinarea Baroului București și nici în întâmpinarea UNBR nu se menționează despre o lipsă de onorabilitate în exercitarea profesiei, întrucât acesta este un alt temei care nu este cuprins în lege, fiind cuprins într-o hotărâre a UNBR care este nelegală, adăugând la lege. Dacă s-ar fi invocat acel temei, reclamanta ar fi solicitat anularea acelei hotărâri, care nu este în conformitate cu legea, dar nu s-a pus în discuție în nicio secundă onorabilitatea și perspectiva exercitării profesiei din perspectiva dosarului, ci pur și simplu s-a motivat faptul că reclamanta desfășoară activitate salarizată, de aceea pledoariile avocaților părților exced cadrului dedus judecării cu

privire la acele aspecte. În al doilea rând, referitor la dosarul penal, este vorba despre infracțiuni de abuz în serviciu cu folos pentru altul, în sensul că aceasta nu și-a dat seama că rapoartele de evaluare erau supraevaluate, ele erau avizate de evaluatorii interni, de altfel, se proceda exact cum se proceda și în instanță, în acest moment, orice judecător, inclusiv de la Curtea de Apel București, pentru că acolo mergeau cauzele de la ANRP, sunt pasibili de răspundere pentru că nu și-au dat seama că nu erau întocmite corect rapoartele de evaluare. Aceste demersuri excesive uneori pot conduce la situații inadmisibile într-un stat de drept. O persoană care nu a comis nimic este lipsită de mijloacele de subzistență.

Curtea reține cauza în pronunțare.

CURTEA,

Având nevoie de timp pentru a delibera, urmează a amâna pronunțarea, motiv pentru care

DISPUNE :

Amână pronunțarea la 13.06.2016.

Pronunțată în ședință publică azi, 06.06.2016.

PREȘEDINTE,
Florea Ionel

GREFIER,
Dincă Georgiana-Daniela

DOSAR NR.52/2/2016

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Sentința nr. 2031

ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 13.06.2016

CURTEA CONSTITUITĂ DIN :

PREȘEDINTE

FLOREA IONEL

GREFIER

DINCĂ GEORGIANA-DANIELA

Pe rol este acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta MOCANU INGRID LUCIANA, în contradictoriu cu pârâții BAROUL BUCUREȘTI și UNIUNEA NAȚIONALĂ A BAROURILOR DIN ROMÂNIA, având ca obiect „anulare act administrativ”.

Dezbaterile asupra acțiunii au avut loc în ședința publică din data de 06.06.2016, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru astăzi, 13.06.2016, când, în aceeași compunere, a hotărât următoarele:

CURTEA,

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 05.01.2016 sub numărul 52/2/2016, reclamanta MOCANU INGRID LUCIANA, a chemat în judecată pe pârâții BAROUL BUCUREȘTI și toți membrii Consiliului Baroului București, solicitând instanței:

1. anularea Hotărârii nr. 10469/3.11.2015 a Baroului București prin care i-a fost respinsă cererea de înscriere în Tabloul avocaților definitiv, deși a promovat examenul de primire în profesia de avocat definitiv, sesiunea septembrie 2015 și obligarea Baroului București la înscrierea în Tabloul avocaților definitiv;

2. plata unor despăgubiri în valoare de 3000 de euro pe lună (de la data adoptării hotărârii nr. 10469/3.11.2015 și până la data înscrierii în tablou), cu titlu de daune cauzate de împiedicarea exercitării profesiei.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că, la sesiunea din septembrie 2015 a fost declarată admisă la examenul de admitere în profesie, ca avocat definitiv.

La 13.10.2015 a solicitat înscrierea în Tabloul avocaților definitiv, depunând toată documentația necesară acestei înscrieri. La 12.11.2015, reclamantei i-a fost comunicată Hotărârea nr. 10469/3.11.2015 a Baroului București, prin care i s-a comunicat că i-a fost respinsă cererea de înscriere în Tabloul avocaților definitiv.

În termen legal a formulat contestație/plângere prealabilă, adresate atât Baroului București, cât și UNBR, dar până în prezent nu a primit răspuns de la Baroul București, iar UNBR a răspuns că a fost înregistrată contestația sa și că la un moment dat urmează să fie analizată, după primirea punctului de vedere al Baroului București.

A arătat reclamanta că înțelege să se folosească de dispozițiile art. 6 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ și să nu mai aștepte soluționarea contestației de către UNBR, deoarece termenul de soluționare de 30 de zile a fost deja depășit, iar dacă se apreciază necesar, contestația poate fi soluționată favorabil în continuare, până la intrarea în faza de judecată a prezentei, soluție pe care continuă să speră că va fi adoptată de UNBR, conducând la lăsarea ca lipsită de obiect a prezentei cereri și, pe cale de consecință, la renunțarea sa la judecarea prezentei.

A precizat reclamanta că, Hotărârea nr. 10469/2015 a Baroului București este lovită de nulitate.

Astfel, în primul rând, hotărârea Baroului București nu este motivată în nici un fel, nu este nici măcar menționat cazul de incompatibilitate prevăzut de lege în care s-ar afla reclamanta, fiind așadar nulă ca nemotivată.

Aceasta cu atât mai mult cu cât reclamanta a prezentat două memorii scrise și s-a prezentat personal în fața Consiliului Baroului București, în care a precizat punctul său de vedere. Astfel, hotărârea conține doar o referire generică la faptul că reclamanta ar fi suspendată din funcție, în mod eronat se susține că pe o perioadă determinată fără a preciza care este textul de lege care interzice magistraților suspendați să exercite profesia de avocat.

A mai menționat reclamanta că împrejurarea că este suspendată de drept din funcție (pentru trimiterea în judecată) nu este de natură să conducă la existența unei stări de incompatibilitate cu exercitarea profesiei de avocat. Suspendarea din funcție este determinată de un eveniment care nu îmi este imputabil și s-a dispus pe o perioadă nedeterminată, conform art. 15 din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat. Analizând acest text de lege, se poate lesne constata că reclamanta nu se află în niciuna din situațiile enumerate expres și limitativ (fiind o normă de excepție, de restrângere a unui drept fundamental, dreptul la muncă, ea se interpretează restrictiv) de lege.

Referitor la "ocupațiile care lezează demnitatea și independența profesiei de avocat sau bune/e moravuri" precizează reclamanta că nu se află în această ipoteză a legii. În primul rând nu are nicio "ocupație", cu atât mai puțin vreuna incompatibilă cu demnitatea sau independența profesiei.

Funcția pe care a ocupat-o reclamanta în cadrul Ministerului Justiției și din care a fost suspendată nu reprezenta nici la acea dată o "ocupație", fiind o funcție de personal asimilat judecătorilor și procurorilor, pe care a fost numită în urma promovării concursului național anual de admitere în magistratură din anul 1998. Apoi, această presupusă "ocupație" nu ar putea leza în vreun fel independența profesiei de avocat sau bunele moravuri.

Nici exercitarea nemijlocită de fapte materiale de comerț nu poate fi reținută în această cauză, fiind evident că nu poate fi reținută raportat la situația concretă.

Referitor la incompatibilitatea de la litera a) a art. 15 din Legea nr. 51/1995, a precizat reclamanta că prin suspendarea din funcție este evident că nu mai desfășoară "vreo activitate salarizată" deoarece la suspendarea din funcție încetează plata vreunui salariu și, corelativ, prestarea unei munci în favoarea angajatorului.

De esența raporturilor de muncă este plata salariului, care este o componentă de esență dreptului la muncă, astfel cum a reținut Curtea Constituțională în numeroasele decizii ale sale în această materie, astfel că este evident că nu mai exercită reclamanta activitate salarizată în cadrul Ministerului Justiției de la data de 10.04.2015, data suspendării.

A arătat reclamanta că la data suspendării avea statut de personal asimilat judecătorilor și procurorilor, fiind incidente în această situație următoarele dispoziții din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor: Art. 62 alin. (3) și (4); Art. 63 alin. (2).

Pornind de la efectele suspendării din funcție, rezultă în mod clar că suspendarea din funcție înlătură complet și temporar efectele raporturilor de serviciu în care salariatul se află cu angajatorul, ca și cum raportul de serviciu nu ar exista. Dacă suspendarea se dispune de drept, prin trimiterea în judecată a magistratului, soarta raporturilor de serviciu va fi tranșată definitiv prin hotărâre penală definitivă, potrivit legii.

Astfel, în caz de condamnare raportul de serviciu încetează de drept, cu efect retroactiv (de la data suspendării). În această perioadă nu curge vechime, nu se plătesc drepturi salariale, în caz de achitare, raportul de serviciu, în cazul în care funcționarul/magistratul optează în continuare pentru continuarea raporturilor de serviciu va continua, dar raporturile de serviciu vor continua numai din momentul hotărârii de achitare. Drepturile bănești de care

funcționarul/magistratul a fost lipsit vor fi plătite retroactiv, dar ca despăgubiri, iar nu ca salariu.

Așadar, tărâmul răspunderii angajatorului este unul delictual, iar nu unul bazat pe raporturi de muncă sau de serviciu. Acesta a fost motivul pentru care legiuitorul a intervenit și a precizat expres că în perioada suspendării magistratul nu are interdicțiile sau incompatibilitățile profesiei, dar a fost necesar să fie precizate expres și măsurile de reparare a prejudiciului cauzat prin suspendare, la data achitării: plata drepturilor bănești, dar și recunoașterea vechimii în magistratură, dacă nu era necesar și ar fi fost evident că acesta ar fi efectul achitării, legiuitorul nu era nevoit să prevadă expres acest lucru.

Un alt argument este acela că în această cauză funcționează pe deplin principiul simetriei. Astfel, un avocat care deține o funcție publică este inclus pe tabloul incompatibililor automat, fără a fi obligat să fie radiat din tablou, lipsind, în mod firesc, temerea "incompatibilității" pe aceleași principii. Simetric, suspendarea din funcția publică nu constituie motiv de incompatibilitate, deoarece în această perioadă nu se prestează "activitate salarizată".

Mai mult, textul art. 15 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 51/1995 este unul extrem de clar în această privință el făcând referire la interdicția de a desfășura o "activitate salarizată", iar nu la cea de a nu deține simultan mai multe funcții, astfel cum prevăd alte acte normative.

Or, textul din Legea nr. 51/1995 nu prevede incompatibilitatea cu altă "funcție", ci cu o "activitate salarizată", fiind instituită așadar o interdicție, iar nu o incompatibilitate propriu-zisă.

Or, întrucât nu rezultă în nici un fel de ce este adecvat și necesar pentru atingerea scopului avut în vedere, acela de a crea o independență efectivă a avocaților în exercitarea profesiei lor, prin evitarea existenței unor influențe de natură să creeze suspiciuni referitoare la desfășurarea corectă a actului de justiție ca o persoană care a fost suspendată din funcția anterior deținută să nu poată exercita efectiv profesia de avocat, este evident că această adăugare la lege este neproportională cu scopul urmărit.

Acesta este și spiritul, dar și litera legii, interpretate prin prisma principiului constituțional al caracterului de excepție al restrângerii exercițiului unor drepturi.

Raportând condițiile arătate la prezenta cauză, se poate constata că ingerința generată de modalitatea de interpretare a noime de restrângere, vizează drepturi fundamentale, respectiv dreptul la muncă, fiind nepermisă o adăugare la lege prin restrângerea extinsă a drepturilor.

În același sens este și Hotărârea CEDO Mateescu vs. România (Cererea nr. 1.944/10, publicată în Monitorul Oficial nr. 454/20 iunie 2014) în care Curtea Europeană a declarat admisibil capătul de cerere privind dreptul reclamantului la exercitarea profesiei de avocat și a hotărât că a fost încălcat art. 8 din Convenție. Reclamantul a pretins că a fost împiedicat să exercite profesia de avocat concomitent cu aceea de medic, iar CEDO a statuat că interdicția de a desfășura cele două profesii concomitent încalcă textul Convenției.

Or, în cauza de față, cu atât mai mult devin aplicabile cele reținute în această hotărâre, dat fiind faptul că în ceea ce o privește pe reclamantă este suspendată din funcția pe care a deținut-o anterior, pe perioadă nedeterminată, astfel că nici măcar nu exercită concomitent cele două calități.

Referitor la chemarea în judecată în nume personal a membrilor Baroului București persoane fizice, a precizat reclamanta că aceasta are ca temei dispozițiile art. 16 alin. (1) din Legea nr. 554/2004. a contenciosului administrativ.

Așadar, pârâții - persoane fizice sunt persoanele care au contribuit la emiterea actului nul prin votul acordat, iar secretul profesional nu îi poate apăra pe aceștia de răspunderea juridică (civilă sau penală). Dat fiind faptul că până în prezent nu i s-au comunicat reclamantei numele persoanelor care au votat pentru adoptarea hotărârii criticate, înțelege să formuleze generic acțiunea, urmând să facă această precizare după solicitarea de către instanță

a numelor persoanelor care se fac vinovate de prejudiciul cauzat, în sensul de a fi precizate numele persoanelor fizice față de care își va preciza acțiunea.

A mai precizat reclamanta că înțelege să uzeze de aceste dispoziții deoarece nu i se pare normal ca, pe baza deciziilor ilegale ale organelor de conducere ale avocaților Baroului București să prejudicieze bugetul comun, care se constituie prin munca tuturor avocaților acestui Barou, instituție respectabilă și care în mod cert, dacă ar fi întrebați care este soluția legală, i-ar da dreptate în unanimitate.

În drept, cererea a fost întemeiată pe dispozițiile: Art. 1. art. 6, art. 8 și art. 16 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ; art. 15 din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat; art. 62, art. 63 și art. 87 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor; Decizia Curții Constituționale nr. 297 din 22 mai 2014. publicată în Monitorul Oficial nr. 521 din 14.07.2014; Art. 8 din Convenția pentru Protecția Drepturilor și Libertăților Fundamentale-CEDO; Hotărârea CEDO Mateescu vs. România (Cererea nr. 1.944/10. publicată în Monitorul Oficial nr. 454/20 iunie 2014).

La data de 21.01.2016, reclamanta a depus precizări la acțiune, prin care a arătat că, în privința solicitării de plată a unor despăgubiri, în valoare de 3000 de euro pe lună, acestea reprezintă o sumă minimă, de care consideră că a fost lipsită prin împiedicarea exercitării profesiei, acest cuantum reprezentând o aproximare a cuantumului minim lunar pentru onorariul de avocat în Municipiul București.

Referitor la datele de identificare pentru pârâți persoane fizice, consilierii Baroului București, a precizat reclamanta că la acest moment nu cunoaște numele celor care au contribuit la adoptarea actului, respectiv numele celor care au votat pentru respingerea cererii formulate de reclamantă, pentru a putea să formuleze cererea de chemare în judecată în nume personal.

În subsidiar, în măsura în care instanța va aprecia că nu poate fi dedusă judecării cererea în contradictoriu cu aceste persoane, a precizat reclamanta acțiunea prin formularea unui petit subsidiar, în sensul obligării Baroului București să comunice numele persoanelor fizice – consilieri care au votat pentru respingerea cererii formulate de reclamantă, de includere în Tabloul avocaților definitiv.

La data de 17.02.2016, în procedura scrisă prealabilă judecării, pârâțul Baroului București a depus întâmpinare, solicitând, pe cale de excepție, admiterea excepției necompetenței materiale a Curții de Apel București, întrucât instanța competentă material este Tribunalul București, iar, pe fondul cauzei, respingerea acțiunii ca neîntemeiate și menținerea ca temeinică și legală a Hotărârii nr. 10469 din 03.11.2015 a Consiliului Baroului București, întrucât reclamanta și-a suspendat activitatea de funcționar public pe o perioadă determinată, nefiind îndeplinite dispozițiile imperative prevăzute de art. 25 alin. 2 din Legea nr. 51/1995, prin care decizia de primire în profesia de avocat produce efecte numai de la data încetării stării de incompatibilitate; respingerea capătului de cerere privind plata sumei de 3.000 Euro lunar reprezentând daune morale ca neîntemeiată, întrucât acest capăt de cerere secundar urmează soarta principalului, motiv pentru care respingerea acțiunii principale are drept consecință și respingerea acțiunii secundare; a solicitat pârâțul cheltuieli de judecată.

A considerat pârâta că Curtea de Apel București nu este necompetentă material să soluționeze, în prima instanță, această cauză, potrivit art. 10 din Legea nr. 554/2004, întrucât Baroul București nu este o instituție la nivel central care să atragă competența Curții de Apel, ci Tribunalul București este instanța competentă material să soluționeze prezenta acțiune.

În fapt, prin Decizia nr. 33/08 din 29.09.2015 a Comisiei Permanente a Uniunii Naționale a Barourilor din România s-a aprobat primirea în profesia de avocat a reclamantei Mocanu Ingrid-Luciana (fostă Popa-Mocanu Ingrid-Luciana), cu condiția respectării și îndeplinirii formalităților prevăzute de lege și Statutul profesiei de avocat.

Prin Hotărârea nr. 10469 din 03.11.2015 a Consiliului Baroului București s-a respins cererea reclamantei de înscriere în Tabloul avocaților definitiv ca urmare a promovării

examenului de primire în profesia de avocat definitiv, sesiunea septembrie 2015, întrucât reclamanta nu a depus dovadă încetării stării de incompatibilitate, așa cum prevedea art. 25 alin. 2 din Legea nr. 51/1995.

Este adevărat că prin Ordinul nr. 1361/C din 10.04.2015 emis de Ministrul Justiției s-a stabilit că începând cu data de 09.04.2015 se suspendă reclamanta din personalul de specialitate juridică asimilat, procurorilor și judecătorilor din cadrul Direcției Contencios din Ministerul Justiției ca urmare a trimiterii în judecată pentru săvârșirea a trei infracțiuni de abuz în serviciu cu consecințe grave, dar, prin acest ordin, raporturile de muncă sunt suspendate, temporar, până la soluționarea dosarului penal nr. 700/P/2014 al Direcției Naționale Anticorupție și nu pe o perioadă nedeterminată, așa cum prevede art. 25 alin. 2 din Legea nr. 51/1995. Mai mult, această suspendare a raporturilor de muncă dintre reclamantă și Ministerul Justiției s-a făcut nu la cererea acesteia, ci din oficiu, ca urmare a trimiterii în judecată pentru săvârșirea a trei infracțiuni de abuz în serviciu cu consecințe grave prin Ordinul nr. 1361/C din 10.04.2015 emis de Ministrul Justiției.

În ceea ce privește nemotivarea Hotărârea nr. 10469 din 03.11.2015 a Consiliului Baroului București pârâta a considerat-o ca neîntemeiată, întrucât din conținutul Hotărârii reiese, în mod evident, că este vorba de o încetare a raporturilor de muncă salarizate pe o perioadă determinată și nu nedeterminată, fiind incident de cazul de incompatibilitate prevăzute de art. 15 alin. 1 lit a respectiv activitatea salarizată în cadrul altor profesii decât cea de avocat.

Apreciază pârâta că în mod eronat, susține reclamanta că perioada pentru care a fost suspendată este una nedeterminată, întrucât dacă prin achitarea reclamantei în dosarul penal în care este acuzată de cele trei infracțiuni de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave, contractul acesteia de muncă cu Ministrul Justiției se reactivează de drept și mai și beneficiază de salariul pe perioada în care a fost suspendat contractul de muncă, ceea ce ar duce la dobândirea de către reclamantă a unor venituri din altă profesie decât cea de avocat, precum și deținerea unei activități salarizate în perioada în care ar desfășura activitatea de avocat, dacă i-ar fi fost admisă cererea de înscriere a reclamantei pe Tabloul avocaților cu drept de exercitare a profesiei de avocat.

Astfel, în art. 63 alin. 2 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor se prevede că dacă se dispune clasarea, achitarea sau încetarea procesului penal față de judecător sau procuror, suspendarea din funcție încetează, și i se plătesc drepturile salariale pentru perioada suspendată de care a fost lipsită și i se recunoaște vechime în muncă în magistratură pe această perioadă a suspendării, ceea ce ar duce la situația ca reclamanta să dețină în perioada suspendării două funcții, respectiv cea de avocat, cât și cea de personal de specialitate juridică asimilat, procurorilor și judecătorilor din cadrul Direcției Contencios din Ministerul Justiției, fiind încălcate prevederile art. 15 alin. 1 lit. a din Legea nr. 51/1995.

Sușinerile reclamantei că pe perioada suspendării drepturile salariale ar fi primite cu titlu de despăgubiri și nu drepturi salariale nu poate fi reținută, întrucât legea este clară și neechivocă, în sensul că raporturile de muncă încetează de drept la data trimiterii în judecată și suspendarea din funcție încetează de drept în cazul achitării, clasării sau încetării procesului penal, întrucât perioada suspendării este considerată vechime în muncă, respectiv cea de magistrat, ceea ce duce la o dublă funcție deținută pe perioada suspendării, cea de avocat și funcționar.

De asemenea, pârâta a considerat că prin emiterea Hotărârii nr. 10469 din 03.11.2015 a Consiliului Baroului București nu se încalcă dreptul la muncă, respectiv dreptul de a exercita profesia de avocat, întrucât accesul în profesia de avocat impune îndeplinirea unor condiții legale, condiții pe care reclamanta nu le îndeplinește în acest moment.

În ceea ce privește capătul doi din acțiune privind plata sumei de 3.000 Euro lunar de la data adoptării Hotărârii și până la data înscrierii în Barou cu titlu de daune interese a solicitat respingerea ca neîntemeiată, întrucât acest capăt de cerere secundar urmează soarta

principalului, motiv pentru care respingerea acțiunii principale are drept consecință și respingerea acțiunii secundare.

La data de 23.02.2016, reclamanta a depus cerere de modificare a cererii de chemare în judecată și răspuns la întâmpinare, arătând că prin cererea de modificare a cererii de chemare în judecată înțelege să cheme în judecată și Uniunea Națională a Barourilor din România – UNBR, în contradictoriu cu care solicită:

a. plata, în solidar, alături de pârâții inițiali, a despăgubirilor solicitate, începând cu 25.11.2015 și până la data rămânerii definitive a hotărârii ce urmează a fi pronunțată:

b. dar și includerea reclamantei în Tabloul Avocaților Definitivi, în urma anulării Hotărârii Baroului București nr. 10469/3.11.2015.

A precizat reclamanta că, prin contestația depusă la 25.11.2015, a contestat la UNBR soluția adoptată prin Hotărârea Baroului București, dar până la data prezentei nu a fost soluționată.

Prin adresa cu nr. 272-CS-2015 din 3.12.2015 UNBR i-a transmis reclamantei o adresă prin care i se comunica împrejurarea că a fost înregistrată contestația sa și că "la proxima ședință de Consiliu" urmează ca această contestație să fie analizată.

Deși în data de 12 decembrie 2015 a avut loc o ședință a Consiliului UNBR, contestația reclamantei nu a fost pusă pe ordinea de zi și nu a fost soluționată.

Astfel, potrivit art. 66 alin. (1) lit. p) din legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat Consiliul UNBR are și atribuția de a "anula hotărârile barourilor pentru cauze de nelegalitate și rezolvă plângerile și contestațiile făcute împotriva hotărârilor adoptate de consiliile hamurilor. în cazurile prevăzute de lege și de statutul profesiei".

Or, având în vedere că, deși Consiliul Baroului a fost convocat după depunerea contestației reclamantei (astfel cum rezultă potrivit Hotărârii nr. 1033/13.12.2014 a Consiliului UNBR. depusă alăturat), aceasta nu a fost inclusă pe agendă și nu a fost soluționată, cauzându-i-se astfel un prejudiciu, ce solicită a fi reparat în prezenta cauză.

Mai mult, potrivit literei h) din același articol Consiliul UNBR "organizează examenul de primire în profesia de avocat și de dobândire a titlului profesional de avocat definitiv, în condițiile art. 17 și cu respectarea prevederilor Statutului profesiei de avocat", iar potrivit literei c) a aceluiași articol. Consiliul "rezolvă orice probleme interesând profesia de avocat între sesiunile Congresului avocaților, cu excepția acelor care sunt date în competența exclusivă a Congresului avocaților".

Or, este evident că dobândirea titlului de avocat definitiv fără acordarea dreptului de a practica această profesie este lipsit de conținut, astfel că UNBR. prin organele sale, nu și-a îndeplinit în mod corespunzător atribuțiile, termenul de răspuns fiind cu mult depășit, atât la data formulării cererii de chemare în judecată, dar și la data formulării prezentei cereri modificatoare, când situația este neschimbată, în sensul că reclamanta nu a primit nici un răspuns la contestația formulată.

Mai mult, plata despăgubirilor în solidar se justifică și prin calitatea de comitent pe care o are UNBR față de Baroul București dar și având în vedere că organele sale (Consiliul) sunt acelea care "rezolvă orice probleme interesând profesia de avocat...". Or, în condițiile în care problema cu care a fost sesizată UNBR era una care "interesa profesia de avocat", mai exact dacă un magistrat suspendat poate sau nu exercita profesia de avocat, acestui pârât urmează a-i fi angajată răspunderea delictuală pentru îndeplinirea necorespunzătoare a acestor atribuții legale.

În continuare, prin răspunsul la întâmpinarea Baroului București, reclamanta a învederat referitor la excepția de necompetență că în raport de cererea modificatoare, respectiv cererea de chemare în judecată a UNBR, competența aparține în mod cert Curții de Apel București.

Referitor la apărările de fond ale Baroului București, reclamanta le-a considerat neîntemeiate, reiterând considerentele exprimate prin cererea de chemare în judecată.

La data de 10.03.2016, pârâțul Baroul București a depus întâmpinare, prin care a solicitat înlăturarea apărărilor formulate de reclamantă ca neîntemeiate și, pe cale de excepție, respingerea acțiunii ca neîntemeiate și menținerea ca temeinică și legală a Hotărârii nr. 10469 din 03.11.2015 a Consiliului Baroului București, întrucât reclamanta și-a suspendat activitatea de funcționar public pe o perioadă determinată, nefiind îndeplinite dispozițiile imperative prevăzute de art. 25 alin. 2 din Legea nr. 51/1995, prin care decizia de primire în profesia de avocat produce efecte numai de la data încetării stării de incompatibilitate, respingerea capătului de cerere privind plata sumei de 3.000 Euro lunar reprezentând daune morale ca neîntemeiată, întrucât acest capăt de cerere secundar urmează soarta principalului, motiv pentru care respingerea acțiunii principale are drept consecință și respingerea acțiunii secundare și obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În ceea ce privește excepția necompetenței materiale a Curții de Apel București a solicitat admiterea acesteia, chiar dacă reclamantă și-a modificat și completat acțiunea formulată, în baza art. 204 alin. 1 Cod procedură civilă, întrucât modificarea și completarea de acțiunii prin lărgirea cadrului procesual pasiv prin introducerea în calitate de pârâtă a Uniunii Naționale a Barourilor din România nu atrage competența Curții de Apel, având în vedere că reclamanta dorește să se judece în contradictoriu cu aceasta doar pe capetele de cerere secundare acțiunii, respectiv plata despăgubirilor și includerea acesteia pe tabelul avocaților definitivivi și nu și pe capătul de cerere principal privind anularea Hotărârii nr. 10469 din 03.11.2015 a Consiliului Baroului București.

Cu privire la capătul de cerere privind plata despăgubirilor solicitate în contradictoriu cu pârâta Uniunii Naționale a Barourilor din România, aceste despăgubiri nu depășesc suma de 500.000 lei ca să atragă competența Curții de Apel București, iar celălalt capăt de cerere privind includerea pe tabelul avocaților definitivivi a reclamantei soluționat în contradictoriu cu pârâta Uniunea Națională a Barourilor din România nu este un capăt de cerere care să atragă competența Curții de Apel, așa cum prevede art. 10 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, întrucât acest capăt de cerere nu se circumscrie art. 10 alin. Din Legea nr.554/2004.

De altfel, pe acest capăt de cerere privind includerea pe tabelul avocaților definitivivi a reclamantei soluționat în contradictoriu cu pârâta Uniunea Națională a Barourilor din România, această din urmă nu are calitate procesuală pasivă, întrucât înscrierea pe tabloul avocaților definitivivi este în competența Barourilor și nu a Uniunii Naționale a Barourilor din România.

Pe fondul cauzei, au fost reiterate susținerile din prima întâmpinare, respectiv că prin Hotărârea nr. 10469 din 03.11.2015 a Consiliului Baroului București s-a respins cererea reclamantei de înscriere în Tabloul avocaților definitivivi ca urmare a promovării examenului de primire în profesia de avocat definitiv, sesiunea septembrie 2015, întrucât reclamanta nu a depus dovadă încetării stării de incompatibilitate, așa cum prevedea art. 25 alin. 2 din Legea nr. 51/1995.

La data de 28.03.2016, reclamanta a depus răspuns la această întâmpinare, prin care a solicitat respingerea excepției necompetenței materiale, iar, pe fond, a reluat susținerile exprimate prin celelalte cereri.

La data de 25.03.2016, a depus întâmpinare și pârâta UNIUNEA NAȚIONALĂ A BAROURILOR DIN ROMÂNIA, prin care a solicitat admiterea excepției inadmisibilității față de capetele de cerere privind anularea Hotărârii nr. 10469/03.11.2015 și obligația de a face și respingerea ca inadmisibile, iar capătul de cerere privind obligarea la plata de daune să îl respingă instanța față de U.N.B.R. ca fiind introdus împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă, iar pe fond ca neîntemeiat, cu obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată suportate de U.N.B.R. 2.

În ce privește excepția inadmisibilității, pârâta a susținut că reclamanta nu a parcurs procedura prealabilă prevăzută de art. 7 din Legea nr. 554/2004, condiție obligatorie prevăzută de art. 8 din lege, soluționarea contestației de către Consiliul U.N.B.R. fiind în curs. A apreciat aceasta că termenul de 30 de zile invocat de reclamantă nu este aplicabil, prin raportare la prevederile art. 2 alin. 1 lit. h) din Legea nr. 554/2004 ("...dacă prin lege nu se prevede alt termen") și ale art. 65 alin. 4 din Legea nr. 51/1995 potrivit cu care Consiliul U.N.B.R. se întrunește trimestrial.

Referitor la excepția lipsei calității procesuale pasive a U.N.B.R, s-a invocat art. 50 alin. 2 din Legea nr. 51/1995 „Baroul are personalitate juridică, patrimoniu și buget propriu”, iar potrivit art. 60 alin. 2 din lege "U.N.B.R. este persoană juridică de interes public, are patrimoniu și buget proprii". Presupusa calitate de comitent a U.N.B.R. față de Baroul București este neîntemeiată deoarece ambele au patrimoniul și bugete separate, neexistând o subordonare a Baroului București față de U.N.B.R. în sensul art. 1373 alin. 2 Cod civil. Având în vedere că nu există un raport juridic de comitent-prepus între U.N.B.R. și Baroul București, s-a solicitat respingerea față de U.N.B.R. a capătului de cerere privind obligarea la plata de despăgubiri ca fiind introdus împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

Pe fondul cauzei, pârâta a considerat că acțiunea este neîntemeiată.

Astfel, cu privire la cererea reclamantei de obligare a U.N.B.R. la plata de daune s-a solicitat să se constate că nu este îndeplinită niciuna dintre condițiile pentru atragerea răspunderii civile delictuale a pârâților. Fapta pretins vătămătoare nu există, după cum reclamanta nu a făcut nicio dovadă a pretinsului prejudiciu.

Cu privire la obligarea pârâților membrii Consiliului Baroului București la plata de despăgubiri, s-a solicitat să se aibă în vedere faptul că Hotărârea nr. 10469/03.11.2015 a fost emisă de Consiliul Baroului București în calitate de organ colectiv în temeiul art. 56 alin. 2 lit. a (din Legea nr. 51/1995, precum și faptul că nu sunt aplicabile nici prevederile art. 16 din Legea nr. 554/2004 membrii consiliului baroului, avocați, nefiind funcționari publici).

Cu privire la Hotărârea nr. 10469/03.11.2015, aceasta a fost adoptată cu respectarea prevederilor art. 25 alin. 2 din Legea nr. 51/1995, text de lege care are următorul conținut în forma actuală: "în cazurile în care există incompatibilitate, decizia de primire în profesie va produce efectele numai de la data încetării stării de incompatibilitate".

Decizia nr. 297/2014 a Curții Constituționale se referă doar la sintagma privind termenul de 2 luni de rezolvare a incompatibilității, înlăturat față de criticile formulate, nu și la restul textului de lege care impune încetarea incompatibilității drept condiție pentru ca decizia de primire să își poată produce efectele.

Reclamanta are în prezent calitatea de personal asimilat magistraților, iar faptul că a fost suspendată din funcție, fiind trimisă în judecată pentru săvârșirea de infracțiuni de corupție, nu schimbă calitatea deținută. Astfel, prin raportare la prevederile art. 25 alin. 2 coroborate cu art. 15 lit. a) din Legea nr. 51/1995, există incompatibilitate între profesia de avocat și cea de personal asimilat magistraților, verificarea condițiilor făcându-se prin prisma criteriilor din legea specială ce reglementează profesia de avocat și prin raportare la prevederile art. 62 alin. 4 din Legea nr. 303/2004 .

Incompatibilitatea ar fi încetat doar în situația în care reclamantei îi încetau raporturile de serviciu cu Ministerul Justiției, fără a avea o altă activitate salarizată. Vinovăția asupra faptelor pentru care reclamanta a fost trimisă în judecată va fi stabilită exclusiv de instanța penală, apărările cu privire la faptă neprezentând relevanță în prezenta cauză. În situația unei condamnări definitive, se pune însă în discuție incidența art. 27 lit. d) raportat la art. 14 lit. a) din Legea nr. 51/1995.

Hotărârea nr. 10469/03.11.2015 este motivată, din cuprinsul acesteia rezultă cu claritate motivele respingerii cererii reclamantei - respectiv că se află în stare de incompatibilitate în sensul prevederilor art. 25 alin. 2 din Legea nr. 51/1995 și că suspendarea raporturilor de serviciu nu reprezintă dovada încetării stării de incompatibilitate.

La data de 4.04.2016, reclamanta a depus răspuns la această întâmpinare, prin care a solicitat respingerea excepțiilor invocate , iar, pe fond, a reluat susținerile exprimate prin celelalte cereri.

La data de 18.04.2016, reclamanta a depus o nouă modificare a cererii de chemare în judecată, prin care a arătat că înțelege să completeze obiectul cererii de chemare în judecată formulate în contradictoriu cu Uniunea Națională a Barourilor din România - UNBR, și să solicite, pe lângă cele solicitate inițial în cererea modificatoare și anularea în parte a deciziei nr. 83/24.03.2016 a Consiliului UNBR (comunicată la 15.04.2016).

Astfel, dacă inițial temeiul solicitării de obligare la plata despăgubirilor solicitate a constat în refuzul nejustificat al soluționării contestației, temeiul actual al obligării la plata despăgubirilor îl constituie însăși decizia nr. 83/24.03.2014, parțial nelegală, dar și adoptată la 4 luni de la depunerea contestației, deși, la o primă citire se putea constata cu ușurință că hotărârea Baroului București nu era motivată, existând posibilitatea soluționării acesteia la proxima ședință a Consiliului UNBR.

Prin decizia nr. 83/24.03.2016 a Consiliului UNBR, a fost admisă parțial contestația formulată de reclamantă împotriva Hotărârii Consiliului Baroului București nr. 10469/3.11.2015 și s-a dispus "retrimiterea la Baroul București pentru a motiva hotărârea pe deplin, în fapt și în drept".

Pentru a pronunța această soluție, Consiliul UNBR, în mod corect, a constatat că - într-adevăr, decizia atacată nu este motivată în drept, nefiind indicat cazul de incompatibilitate care este aplicabil în speță.

Cu toate acestea, hotărârea Consiliului Baroului București, contestată atât pentru motive de formă, dar și de fond, prin care s-a reținut că reclamanta ar fi în incompatibilitate s-a menținut, astfel că în continuare aceasta este lipsită de mijloace de subzistență, soluția solomonică având rolul, la acest moment, doar de a tergiversa rezolvarea situației.

Astfel, UNBR nu a intrat în fondul cauzei. Soluționarea pe fond a contestației după 4 luni de la primirea contestației se impunea cu atât cu atât mai mult cu cât deja s-a aflat presupusa "motivare" lipsă la data formulării contestației: reclamanta este incompatibilă deoarece desfășoară "activitate salarizată", din perspectiva unei eventuale achitări a instanței de judecată.

Este adevărat că, la data sesizării UNBR, nu se cunoșteau motivele Hotărârii nr. 10469/3.11.2015, dar acest aspect poate fi avut în vedere de instanță doar la analizarea solicitării de obligare la despăgubiri a acestui pârât (se poate discuta care este momentul de la care UNBR se află în culpă pentru nesoluționarea/soluționarea greșită a contestației) dar între timp acestea au fost aflate cel puțin din perspectiva existenței prezentului litigiu și a conținutului "întâmpinărilor" depuse la dosar de pârâtul Baroul București, astfel încât contestația trebuia soluționată pe fond.

Cu privire la inexistența vreunui caz de incompatibilitate reclamanta a susținut că a explicat pe larg aceste aspecte, atât în contestația formulată cât și în cererea de chemare în judecată, în răspunsurile la întâmpinări.

Deși, fiind emisă în afara termenului legal, nu se mai impune efectuarea procedurii prealabile, reclamanta a învederat că a formulat totuși plângere prealabilă împotriva Deciziei UNBR criticate, pentru a preveni eventualele critici sub acest aspect al pârâților (care va fi, probabil, soluționată, după alte patru luni de către UNBR). Obligativitatea plângerii prealabile împotriva actului emis este obligatorie dacă actul se emite în termen, iar nu cu mult după depășire. Or, prezenta acțiune a fost depusă după expirarea termenului legal, iar împotriva actului emis, Hotărârea Baroului, a fost depusă în termen (fără a primi însă răspuns la aceasta în termenul legal).

Față de cele de mai sus, reclamanta a solicitat admiterea acțiunii, astfel cum a fost modificată, respectiv anularea celor două acte administrative: Hotărârea Baroului București

nr. 10469/3.11.2015 și decizia nr. 83/24.03.2016, cu plata despăgubirilor (3000 euro pe lună), astfel cum au fost solicitate.

A mai precizat reclamanta că cererea de chemare în judecată a fost formulată și în contradictoriu cu persoanele care au participat la luarea deciziei (consilierii baroului care au votat pentru respingerea cererii sale), față de care a solicitat obligarea la repararea prejudiciului, în solidar, potrivit legii. Văzând dispozițiile legale și argumentele invocate în apărare de pârâți (votul secret/confidențial în cadrul organului colegial care a luat decizia, ceea ce ar face ca cei ce au votat să nu răspundă personal) reclamanta a depus excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor legale invocate în apărare de pârâți.

Prin Încheierea din 9.05.2016, instanța a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale.

În cauză s-a administrat de către părți proba cu înscrisuri.

Părțile au depus la dosar concluzii scrise.

Prin Încheierea din 9.05.2016, Curtea, a respins excepția necompetenței materiale a Curții de Apel București față de dispozițiile art. 10 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ coroborat cu natura UNIUNII NAȚIONALE A BAROURILOR DIN ROMÂNIA care este o instituție publică centrală.

Prin aceeași încheiere, Curtea a respins excepția neîndeplinirii procedurii prealabile cu referire la Decizia UNBR. În acest sens curtea va reține și incidența disp. ar.66 lit. p) din Legea nr. 51/1995, astfel că decizia UNBR este pronunțată în urma formulării unei plângeri prealabile, cu respectarea art.7-8 din Legea nr. 554/2004.

Analizând acțiunea reclamantei, Curtea reține următoarele:

Așa cum rezultă din actele dosarului, la sesiunea din septembrie 2015, reclamanta a fost declarată admisă la examenul de admitere în profesie, ca avocat definitiv. La 13.10.2015 a solicitat înscrierea în Tabloul avocaților definitivi, depunând toată documentația necesară acestei înscrieri.

La 12.11.2015, reclamantei i-a fost comunicată Hotărârea ,nr. 10469/3.11.2015 a Baroului București, prin care i s-a comunicat că i-a fost respinsă cererea de înscriere în Tabloul avocaților definitivi.

Astfel, în considerentele hotărârii, ca motive de respingere a cererii, s-au menționat următoarele:

Ținând cont că petenta prezintă înscrisul intitulat Ordinul nr. 1361/C din 10.04.2015 eliberat de Ministrul Justiției, în care se menționează ca raporturile de serviciu ale doamnei MOCANU INGRID LUCIANA sunt suspendate începând cu data de 09.04.2015 ca urmare a trimiterii în judecată a acesteia.

Luând în considerare dispozițiile imperative ale art.25 alin.2 din Legea nr. 51/1995, republicată, care prevăd ca decizia de primire în profesie produce efecte numai de la data încetării stării de incompatibilitate.

În termen legal, reclamanta a formulat contestație, aceasta fiind soluționată prin Decizia nr. 83/24.03.2016 a Consiliului UNBR, prin care s-a menționat că a fost admisă contestația și s-a dispus "retrimiterea la Baroul București pentru a motiva hotărârea pe deplin, în fapt și în drept".

În considerentele acestei decizii, după enumerarea considerentelor contestației reclamantei, se menționează următoarele:

Verificând susținerile petentei, cât și punctul de vedere al baroului ...se constată faptul că într-adevăr, decizia atacată nu este motivată în drept, nefiind indicat cazul de incompatibilitate care este aplicabil în speță.

Decizia a fost întemeiată în drept pe disp. ar.66 lit. p) din Legea nr. 51/1995, potrivit căruia: *Consiliul U.N.B.R. are următoarele atribuții: anulează hotărârile barourilor pentru cauze de nelegalitate și rezolvă plângerile și contestațiile făcute împotriva hotărârilor adoptate de consiliile barourilor, în cazurile prevăzute de lege și de statutul profesiei.*

Curtea constată că, prin modul de soluționare a plângerii reclamantei, de către UNBR, respectiv, pe de o parte, de admitere a plângerii reclamantei, și, pe de altă parte, de retrimiteră la Baroul București pentru a motiva hotărârea pe deplin, în fapt și în drept, au fost încălcate aceste dispoziții legale. Astfel, în conformitate cu disp. ar.66 lit. p) din Legea nr. 51/1995, nu rezultă anularea Hotărârii nr. 10469/3.11.2015 a Baroului București, și respectiv rezolvarea plângerii și contestației.

Cu atât mai mult, așa cum a învederat și reclamanta și a confirmat și Baroul București, prin întâmpinările depuse la dosar, din considerentele Hotărârii nr. 10469/3.11.2015 a Baroului București, rezulta cu certitudine că în cauză este incident cazul de incompatibilitate prevăzut de art. 15 lit. a din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

Or, și dacă nu ar fi putut fi identificat acest caz de incompatibilitate, UNBR ar fi putut face o analiză a tuturor cazurilor de incompatibilitate, prevăzute de art. 15:

"Exercitarea profesiei de avocat este incompatibilă cu:

- a) *activitatea salarizată în cadrul altor profesii decât cea de avocat;*
- b) *ocupațiile care lezează demnitatea și independența profesiei de avocat sau bunele moravuri*
- c) *exercitarea nemijlocită de fapte materiale de comerț."*

Prin urmare, Curtea reținând nelegalitatea Deciziei nr. 83/24.03.2016 a Consiliului UNBR, **va dispune anularea acesteia.**

În ce privește **Hotărârea nr. 10469/3.11.2015 a Baroului București**, care, așa cum s-a menționat mai sus, nu a fost anulată prin Decizia nr. 83/24.03.2016 a Consiliului UNBR, Curtea reține că refuzul Baroului București de primire în profesie a reclamantei a fost întemeiat pe cazul de incompatibilitate prevăzut de art. 15 lit. a din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, respectiv că aceasta *desfășoară activitatea salarizată în cadrul altor profesii decât cea de avocat.*

Prin întâmpinările depuse de această pârâtă în cauză s-a menționat că reclamanta nu a depus dovadă încetării stării de incompatibilitate, așa cum prevedea art. 25 alin. 2 din Legea nr. 51/1995, respectiv:

(1) Consiliul baroului emite decizii de trecere pe tabloul avocaților incompatibili, la cerere sau din oficiu, iar reînscrisura pe tabloul avocaților cu drept de exercitare a profesiei se face numai la cerere, după încetarea stării de incompatibilitate.

(2) În cazurile în care există incompatibilitate, decizia de primire în profesie va produce efectele numai de la data încetării stării de incompatibilitate, care trebuie rezolvată în termen de două luni de la emiterea deciziei). Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 297/2014, a constatat că sintagma "care trebuie rezolvată în termenul de două luni de la emiterea deciziei" prevăzută în art. 25 alin. (2) din Legea nr. 51/1995 este neconstituțională.*

Curtea consideră, în acord cu cele susținute de reclamantă, că Hotărârea nr. 10469/3.11.2015 a Baroului București, este nelegală, reclamanta neaflându-se în niciunul din cazurile de incompatibilitate prevăzute de art. 15 lit. a din Legea nr. 51/1995.

Astfel, art. 62 alin. (3) și (4) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, prevede:

(3) În perioada suspendării din funcție, judecătorului și procurorului nu i se plătesc drepturile salariale. Această perioadă nu constituie vechime în magistratură.

(4) În perioada suspendării din funcție, judecătorului sau procurorului nu îi sunt aplicabile dispozițiile referitoare la interdicțiile și incompatibilitățile prevăzute la art. 5 și 8.

Prin urmare, în condițiile suspendării din funcție, reclamantei, în calitate de magistrat asimilat judecătorului sau procurorului, nu îi sunt aplicabile dispozițiile referitoare la interdicțiile și incompatibilitățile prevăzute la art. 5 și 8.

Pe de altă parte, textul art. 15 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 51/1995 face referire la interdicția de a desfășura o "activitate salarizată", iar nu la cea de a nu deține simultan mai

multe funcții. Textul din Legea nr. 51/1995 nu prevede incompatibilitatea cu altă "funcție", ci cu o "activitate salarizată", fiind instituită așadar o interdicție, iar nu o incompatibilitate propriu-zisă.

De altfel, diferențierea este justificată de scopul urmărit de legiuitor la instituirea interdicției din legislația care reglementează exercitarea profesiei de avocat.

Acest scop a fost explicat prin Decizia Curții Constituționale nr. 297 din 22 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial nr. 521 din 14.07.2014. Curtea Constituțională, care, admitând excepția art. 25 din Legea nr. 51/1995, în privința unei sintagme a explicat că "din interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 15 și a celor ale art. 25 alin. (1) din Legea nr. 51/1995, Curtea reține că, în cazul avocaturii, starea de incompatibilitate nu intervine prin simplul fapt al ocupării simultane a două funcții, ci, în cazul acestei profesii, relevantă în stabilirea stării de incompatibilitate este exercitarea simultană și efectivă a acelor funcții/atribuții". (...) Curtea reține că scopul urmărit de legiuitor este acela de a crea o independență efectivă a avocaților în exercitarea profesiei lor, prin evitarea existenței unor influențe de natură să creeze suspiciuni referitoare la desfășurarea corectă a actului de justiție, ceea ce reprezintă un scop legitim. Referitor la existența unui raport de proporționalitate rezonabil între scopul urmărit și mijloacele utilizate pentru atingerea acestuia. Curtea reține că, în esență, principiul proporționalității impune ca mijloacele utilizate să rămână în limitele a ceea ce este adecvat și necesar pentru atingerea scopului avut în vedere. "

Curtea va avea în vedere și Hotărârea CEDO Mateescu vs. România (Cererea nr. 1.944/10, publicată în Monitorul Oficial nr. 454/20 iunie 2014) în care Curtea Europeană a declarat admisibil capătul de cerere privind dreptul reclamantului la exercitarea profesiei de avocat și a hotărât că a fost încălcat art. 8 din Convenție. Reclamantul a pretins că a fost împiedicat să exercite profesia de avocat concomitent cu aceea de medic, iar CEDO a statuat că interdicția de a desfășura cele două profesii concomitent încalcă textul Convenției.

Or, în cauza de față, sunt relevante cele reținute în această hotărâre, dat fiind faptul că în ceea ce o privește pe reclamantă este suspendată din funcția pe care a deținut-o anterior, pe perioadă nedeterminată, astfel că nu exercită concomitent cele două calități.

Contrar celor învederate de pârâtă în susținerea refuzului Baroului București de primire în profesie a reclamantei, Curtea reține că, reclamanta, prin suspendarea din funcția de magistrat, nu desfășoară o activitate salarizată conform art. 15 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 51/1995.

Faptul că, art. 63 alin. 2 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor prevede că dacă se dispune clasarea, achitarea sau încetarea procesului penal față de judecător sau procuror, suspendarea din funcție încetează, și i se plătesc drepturile salariale pentru perioada suspendată de care a fost lipsită și i se recunoaște vechime în muncă în magistratură pe această perioadă a suspendării, nu duce la situația ca reclamanta să dețină în perioada suspendării două funcții, respectiv cea de avocat, cât și cea de personal de specialitate juridică asimilat, procurorilor și judecătorilor din cadrul Direcției Contencios din Ministerul Justiției, respectiv la încălcarea prevederilor art. 15 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 51/1995, așa cum greșit susține pârâta.

Or, în caz de achitare, drepturile bănești de care magistratul a fost lipsit vor fi plătite retroactiv, dar ca despăgubiri, iar nu ca salariu.

Prin urmare, reținând nelegalitatea atât a Hotărârii nr. 10469/3.11.2015 a Baroului București cât și a Deciziei nr. 83/24.03.2016 a UNBR, **Curtea va admite în parte acțiunea și va dispune anularea acestora.**

De asemenea, reținând, conform celor ce preced, nelegalitatea refuzului Baroului București de primire a reclamantei în profesie, Curtea va obliga pârâtul Baroul București să înscrie pe reclamantă în Tabloul avocaților definitivii.

În ce privește UNBR, deși reclamanta a solicitat prin precizările la acțiune și obligarea acesteia la înscrierea în Tabloul avocaților definitivii, Curtea va reține că UNBR, nu are

calitate procesuală pasivă, întrucât înscrierea pe tabloul avocaților definitiv este în competența Barourilor și nu a Uniunii Naționale a Barourilor din România, motiv pentru care va respinge acest capăt de cerere.

Față de capătul de cerere formulat în acțiunea introductivă de reclamantă, acesta are următorul obiect: - plata unor despăgubiri în valoare de 3000 de euro pe lună (de la data adoptării hotărârii nr. 10469/3.1 1.2015 și până la data înscrierii în tablou), cu titlu de daune cauzate de împiedicarea exercitării profesiei.

Din cuprinsul acțiunii rezultă că reclamanta a înțeles să formuleze această cerere doar **împotriva membrilor Baroului București persoane fizice**, având ca temei dispozițiile art. 16 alin. (1) din Legea nr. 554/2004. a contenciosului administrativ. A susținut în continuare reclamanta că, pârâții - persoane fizice sunt persoanele care au contribuit la emiterea actului nul prin votul acordat, iar secretul profesional nu îi poate apăra pe aceștia de răspunderea juridică (civilă sau penală) și că înțelege să uzeze de aceste dispoziții deoarece nu i se pare normal ca, pe baza deciziilor ilegale ale organelor de conducere ale avocaților Baroului București să prejudicieze bugetul comun, care se constituie prin munca tuturor avocaților acestui Barou, instituție respectabilă.

Or, în condițiile în care reclamanta nu a precizat datele de identificare a acestor persoane, cererea de chemare în judecată nu îndeplinește cerințele art. 194 NCPC, motiv pentru care curtea va respinge acest capăt de cerere.

De asemenea, prin precizările la acțiune, formulate la 21.01.2016, reclamanta a solicitat în subsidiar, în măsura în care instanța va aprecia că nu poate fi dedusă judecării cererea în contradictoriu cu persoanele fizice consilieri, în sensul obligării Baroului București să comunice numele persoanelor fizice – consilieri care au votat pentru respingerea cererii formulate de reclamantă, de includere în Tabloul avocaților definitiv.

În acest sens, Curtea va avea în vedere disp. art. 49 alin. (3) din Legea nr. 51/1995, potrivit căreia: *Organele de conducere colegiale iau hotărâri numai prin vot deschis. Deliberările și votul constituie secret profesional.*

Or, față de aceste dispoziții, Baroul București nu poate fi obligat în sensul celor solicitate de reclamantă, motiv pentru care, curtea va respinge acest capăt de cerere.

A mai solicitat reclamanta, prin cererea de modificare a cererii de chemare în judecată din data de 23.02.2016, ca și Uniunea Națională a Barourilor din România – UNBR să fie obligată la plata, în solidar, alături de pârâții inițiali, a despăgubirilor solicitate, începând cu 25.11.2015 și până la data rămânerii definitive a hotărârii ce urmează a fi pronunțată.

Din considerentele precizărilor rezultă că principala motivație a formulării acestei cereri viza nesoluționarea contestației formulate de reclamantă împotriva hotărârii Baroului București. Or, aceste considerente au rămas fără obiect odată cu adoptarea Deciziei nr. 83/24.03.2016 a UNBR.

A mai susținut reclamanta că plata despăgubirilor în solidar se justifică și prin calitatea de comitent pe care o are UNBR față de Baroul București dar și având în vedere că organele sale (Consiliul) sunt acelea care "rezolvă orice probleme interesând profesia de avocat...".

Curtea va reține în acest sens incidența art. 50 alin. 2 din Legea nr. 51/1995 „Baroul are personalitate juridică, patrimoniu și buget propriu”, precum și art. 60 alin. 2 din lege "U.N.B.R. este persoană juridică de interes public, are patrimoniu și buget proprii".

Prin urmare nu se poate reține calitatea de comitent a U.N.B.R. față de Baroul București deoarece ambele au patrimoniul și bugete separate, neexistând o subordonare a Baroului București față de U.N.B.R. în sensul art. 1373 alin. 2 Cod civil. Având în vedere că nu există un raport juridic de comitent-prepus între U.N.B.R. și Baroul București, curtea va respinge față de U.N.B.R. capătul de cerere privind obligarea la plata de despăgubiri.

În consecință, Curtea va admite în parte acțiunea, va anula Hotărârea nr. 10469/3.11.2015 a Baroului București și Decizia nr. 83/24.03.2016 a UNBR, va obliga

pârâtul Baroul București să înscrie pe reclamantă în Tabloul avocaților definitivi și va respinge în rest acțiunea.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite în parte acțiunea formulată de reclamanta MOCANU INGRID LUCIANA, cu domiciliul ales în Calea Ferentari nr. 76A, sc. B, ap. 40, sector 5, București, în contradictoriu cu pârâtii BAROUL BUCUREȘTI, cu sediul în București, sector 5, str. Dr. Râureanu nr. 3, și UNIUNEA NAȚIONALĂ A BAROURILOR DIN ROMÂNIA, cu sediul în București, sector 5, Splaiul Independenței nr. 5.

Anulează Hotărârea nr. 10469/3.11.2015 a Baroului București și Decizia nr. 83/24.03.2016 a UNBR.

Obligă pârâtul Baroul București să înscrie pe reclamantă în Tabloul avocaților definitivi.

Respinge în rest acțiunea.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare; se va depune la Curtea de Apel București.

Pronunțată în ședință publică azi, 13.06.2016.

**PREȘEDINTE,
Florea Ionel**

**GREFIER,
Dincă Georgiana-Daniela**